

РЕШЕНИЕ

№ 6654

гр. София, 05.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
открито заседание на 21.09.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова

Маруся Йорданова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на
прокурора Костов, като разгледа дело номер **3261** по описа за **2012** година
докладвано от съдия Камелия Стоянова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

4

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от
ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Н. С. Я. против решение от 24.01.2012 г.,
постановено по НАХД № 6058/2011 г. на СРС, наказателно отделение, 7 с-в, в частта
му, в която е потвърдено наказателно постановление № 48259/07.07.2010 г., с което на
Н. С. Я. на основание чл. 183, ал. 2, т. 11 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 20 лв.
за нарушение по чл. 40, ал. 2 от ЗДвП. В останалата част решението на СРС не е
обжалвано и е влязло в сила.

Решението се обжалва в посочената част като неправилно постановено в нарушение
на закона със съществени нарушения на процесуалните правила - касационни
основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, по съображения, изложени в
касационната жалба. Иска се да се отмени решението и делото да се върне за ново
разглеждане на същия съдебен състав.

Ответникът по касационната жалба – СДВР не изразява становище по касационната
жалба.

СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административният съд С.-град, като се запозна с обжалваното решение и обсъди доводите, посочени в жалбата, намира следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е допустима.

Разгледана по същество е основателна.

Производството пред настоящата инстанция е образувано по касационна жалба на Н. С. Я. против решение от 24.01.2012 г., постановено по НАХД № 6058/2011 г. на СРС, наказателно отделение, 7 с-в, в частта му, в която е потвърдено наказателно постановление № 48259/07.07.2010 г., с което на Н. С. Я. на основание чл. 183, ал. 2, т. 11 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 20 лв. за нарушение по чл. 40, ал. 2 от ЗДвП. От фактическа страна СРС е приел за установено, че на 24.11.2009 г. около 16.50 ч. в [населено място], по [улица] Н. С. Я. управлява л.а. марка „БМВ” с рег. [рег.номер на МПС] , като на паркинга на ТБ [фирма] поради неправилно движение назад катастрофира в инвалидна количка. За извършеното нарушение бил съставен АУАН, като въз основа на него било издадено наказателно постановление, с което на Н. С. Я. била наложена глоба в размер на 20 лв. на основание чл. 183, ал. 2, т. 11 от ЗДвП и лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от едни месец и глоба в размер на 100 лв. на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП.

След анализ на представените по делото доказателства съдът е отменил наказателно постановление № 48259/07.07.2010 г. в частта му, с която на Н. С. Я. е наложено наказание лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 1 месец и глоба в размер на 100 лв. и е потвърдил наказателното постановление в останалата му част, т.е. по отношение на наложената глоба в размер на 20 лв. Едновременно с това в мотивите на решението си първоинстанционният съд е приел, че в частта му на наложената глоба от 20 лв., наказателното постановление е самостоятелно необжалваемо на основание чл. 189, ал. 5 от ЗДвП (неточно посочено в мотивите на съдебното решение като чл. 189, ал. 5 от ЗАНН), като в тази част не се е произнесъл по съществото на спора.

Решението на първоинстанционния съд в обжалваната му част е неправилно.

С определение от 08 декември 2011 г. по конституционно дело № 10 от 2011 г., на основание чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията на Р. Б. и чл. 19, ал. 1 от Закона за Конституционния съд, Конституционният съд е допуснал за разглеждане по същество искането на омбудсмана на Р. Б. за установяване на противоконституционност на чл. 189, ал. 13 от Закона за движението по пътищата (обн., ДВ, бр. 20 от 5 март 1999 г., посл. Изм., ДВ, бр. 19 от 8 юни 2011 г.). С решение № 1 от 01.03.2012 г. по к.д. № 10/2011 г. Конституционният съд на Р. Б. е обявил за противоконституционен чл. 189, ал. 13 от ЗДвП. Решението е обнародване в ДВ, бр. 20/09.03.2012 г. и на основание чл. 151, ал. 2 от Конституцията на Р. Б. е влязло в сила три дни след обнародването му. Съгласно мотивите в решението ниският с оглед фиксирания в даден закон размер на глоби за извършени административни нарушения сам по себе си не оправдава ограничаването на съдебното им обжалване. Факт е, и това личи от мотивите на внесения през 2011 г. законопроект за изменение и допълнение на Закона за движението по пътищата и станалите в Народното събрание разисквания, че тенденцията е да се въведат по-тежки санкции, включително глоби, към нарушителите на правилата за движението по пътищата предвид особената опасност на

пътнотранспортните произшествия. При това положение въвеждането на високи по размер глоби не може да не рефлектира върху претендирания минимален размер на глоба, чието налагане по-нататък да се обвърже с обжалването ѝ в съда. Този размер може да изглежда минимален в рамките на цялата система на наказания, налагани за нарушения на правилата за движението по пътищата, но съвсем не е минимален от гледна точка на други обективни критерии, например минимална работна заплата, средна работна заплата и др. В мотивите на решението се посочва също така, че определеният в чл. 189, ал. 13 ЗДвП като минимален размер на глобата, която не може да се обжалва пред съд, превишава в пъти границата, която поставя в това отношение общият закон в областта на административното наказване. Обвързването на съдебната необжалваемост на една глоба с нейния минимален от гледна точка на предвиждания в даден закон размер на глобите ще доведе до несправедливи резултати - въпреки че се засяга обективно погледнато значителен имуществен интерес на гражданина, той ще бъде лишен от съдебна защита. И обратно, ако се премине към система на по-ниски глоби, резултатът не би трябвало да се изрази в превръщането на съдебното обжалване в изключение. Приема се, че използването на минималния от гледна точка на даден закон размер на налаганите глоби като критерий за преценка дали да се допусне, или не тяхното съдебно обжалване, е неприемливо. Различни съображения стоят в основата на едното и на другото - размерът на дадена глоба е най-вече функция на нарушението, за което тя се налага, докато въпросът за обжалването е основно процесуален проблем на реализация на правото на защита, с което всички разполагат. В този смисъл се произнася и общият закон, който урежда административното наказване у нас (чл. 39 и чл. 59 ЗАНН). Според него при маловажни случаи на административни нарушения, установени при извършването им, когато това е предвидено със закон, контролният орган може да налага на място глоби от 10 до 50 лв. и допуска глоби, по-ниски от 50 лв., да могат да се обжалват пред съд, с изключение на тези до 10 лв. С други думи, ниски по размер глоби, доколкото се налагат за маловажни случаи на административни нарушения, също могат да бъдат атакувани пред съд. Следователно съгласно мотивите, съдържащи се в решението на Конституционния съд много по-убедително изглежда като основание да се оправдае евентуалното ограничаване на съдебното обжалване на наложена глоба да бъде нейният нисък размер, преценен от гледна точка на съществуващата обективна представа, че става въпрос за незначително засягане на интереса на потърпевшия, а не ниският с оглед предвидения в рамките на даден закон размер на глобите. Още повече забраната по чл. 189, ал. 13 ЗДвП е уредена по начин, който въобще не се интересува от това, има ли в резултат на извършеното административно нарушение вреди и какъв е техният размер. Според Конституционния съд все пак ниският размер на наложено административно наказание "глоба" не би следвало сам по себе си да оправдае отпадането на възможността нарушителят по дадено пътнотранспортно произшествие да атакува наложеното му административно наказание пред съд. То не може да се обоснове от гледна точка на правата на засегнатия. Евентуалното ограничаване на правото на съдебно обжалване, което е познато в гражданскопроцесуалното и административнопроцесуалното обжалване единствено прегражда пътя към определена инстанция, но не го изключва поначало.

В съответствие с изложеното и при съобразяване основно на мотивите на решението на Конституционния съд, решението на първоинстанционния съд в обжалвана му част следва да бъде отменено. Доколкото, обаче първоинстанционният съд не се е

произнесъл по съществото на спора, а е констатирал само наличието на посоченото обстоятелство, която констатация, обаче е в противоречие с материалния закон, делото следва да се върне за разглеждане от друг състав на съда за произнасяне по съществото на спора.

Въз основа на изложеното, тази инстанция приема касационната жалба за основателна. Оспорваното първоинстанционно решение следва да бъде отменено, а делото поради допуснато съществено нарушение на съдопроизводствените правила следва да се върне за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 221, ал. 2, т. 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВНИЯТ СЪД С. – град, VI-ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 24.01.2012 г., постановено по НАХД № 6058/2011 г. на СРС, наказателно отделение, 7 с-в.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от същия състав на Софийския районен съд.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: